

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Blanše Turić, predsjednice vijeća, Borisa Markovića i mr.sc. Mirjane Juričić, članova vijeća, te više sudske savjetnice-specijalistice Biserke Špoljar, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatska banka za obnovu i razvitak, Z., koju zastupa B. B., univ. spec. oec. mag. iur., protiv tuženika Povjerenika za informiranje RH, Z., uz sudjelovanje zainteresirane osobe udruge G., Z., koju zastupa izvršna direktorica O. I. N., radi prava na pristupa informacijama, na sjednici vijeća održanoj dana 12. siječnja 2022.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Povjerenika za informiranje, klasa: UP/II-008-07/21-04/403, urbroj: 401-01/10-21-2 od 1. rujna 2021.

Obrazloženje

1. Osporenim rješenjem tuženika, točkom 1. izreke poništeno je rješenje Hrvatske banke za obnovu i razvitak, broj: 3/2019-2 od 29. ožujka 2021. u dijelu u kojem žaliteljici (ovdje zainteresiranoj osobi) nije omogućen pristup sljedećim dokumentima: Pregled odobrenih kredita Hrvatske banke za obnovu i razvitak na dan 31. prosinca 2018. i Pregled odobrenih garancija Hrvatske banke za obnovu i razvitak na dan 31. prosinca 2018. Točkom 2. odobrava se udruzi G. pravo na pristup preslikama sljedećih dokumenata: - Pregled odobrenih kredita Hrvatske banke za obnovu i razvitak na dan 31. prosinca 2018. (str. 1 – 552) i - Pregled odobrenih garancija Hrvatske banke za obnovu i razvitak na dan 31. prosinca 2018. (str. 1 - 5). Točkom 3. nalaže se Hrvatskoj banci za obnovu i razvitak da postupi sukladno točki 2. izreke ovog rješenja u roku od osam dana od dana pravomoćnosti rješenja. Točkom 4. izreke odbija se žalba udruge G. u preostalom dijelu kao neosnovana.

2. Protiv navedenog rješenja tužitelj je podnio tužbu i u bitnome navodi da u cijelosti osporava rješenje tuženika jer je tuženik pogrešno primijenio zakon, nije odlučio o svim navodima tužitelja, posebno o zaštiti podataka kao poslovnoj tajni, pogrešno je protumačio praksu izraženu u presudi, broj: UsII-129/20-9 od 15. listopada 2020., te je zanemario stav Vlade RH o potrebni zaštite podataka poduzetnika koja zaštita predstavlja javni interes, što je dovelo do pogrešne primjene materijalnog prava, a pogrešno je protumačio i presudu Vrhovnog suda RH, broj: U zpz-15/2018 od 30. lipnja 2020. Nadalje navodi da je osnovan Zakonom o Hrvatskoj banci za obnovu i razvitak ("Narodne novine", 138/06., 25/13. – dalje: Zakon o

HBOR-u) kao posebna financijska institucija odnosno kao razvojna izvozna banka s ciljem poticanja razvitka hrvatskog gospodarstva (članak 1. i 2. Zakona o HBOR-u). Izričitom odredbom članka 4. Zakona o HBOR-u jasno se i precizno navodi kako je HBOR osnovan posebnim zakonom, te je Zakon o HBOR-u lex specialis. Sukladno članku 10. stavku 3. HBOR obavlja bankovne poslove, a člankom 11. stavkom 3. i 4. određeno je, da odobreni krediti, izdana jamstva i drugi poslovi HBOR-a, moraju biti osigurani na način uobičajen u bankarskom poslovanju, te rizici u poslovanju svedeni na najmanju mjeru, pri čemu se HBOR rukovodi načelima bankarskog poslovanja. Ističe da je tu dobru bankarsku praksu zakonodavac uobličio u okviru Zakona o kreditnim institucijama ("Narodne novine", 159/13., 19/15., 102/15., 15/18., 70/19., 47/020., 146/20. – dalje: ZOKI) kojim je izričito i jasno odredio i pravila o bankovnoj tajni, te propisao obvezu čuvanja bankovne tajne. Tako su uzete u obzir odredbe ZOKI-a, koji u članku 156. propisuje da su bankovna tajna svi podaci, činjenice i okolnosti koje je kreditna institucija saznala na osnovi pružanja usluga klijentima i u obavljaju poslova s pojedinačnim klijentima, koje podatke i činjenice je dužna sukladno navedenoj odredbi čuvati kao bankovnu tajnu. Također, ZOKI u članku 157. stavku 1. propisuje, da članovi tijela kreditne institucije, dioničari, radnici i druge osobe koje imaju pristup povjerljivim podacima, moraju čuvati bankovnu tajnu, te je ne smiju priopćiti trećim osobama. HBOR u svom poslovanju raspolaže zaštićenim informacijama, i to informacijama koje predstavljaju bankovnu odnosno poslovnu tajnu (članak 23. Zakona o HBOR-u) i članak 1. Pravilnika o zaštiti poslovne i bankovne tajne. Iako, HBOR nije kreditna institucija i nije podvrgnut superviziji Hrvatske narodne banke, HBOR i dalje ima pravo i obvezu čuvati takvu tajnu, a takav zaključak izravno slijedi iz članka 23. Zakona o HBOR-u, kojim se, između ostalog propisuje da se na poslovanje HBOR-a, na odgovarajući način primjenjuje Zakon o bankama (sada: ZOKI), ako Zakonom o HBOR-u nije drukčije određeno. Istom odredbom navode se i odredbe koje se neće na odgovarajući način primjenjivati na HBOR. Kako odredbe o bankovnoj tajni nisu navedene među njima, a ni drugim odredbama Zakona o HBOR-u nije drukčije određeno, odredbe ZOKI-a kojim se uređuje bankovna tajna imaju se primijeniti i na HBOR, a svaki drugi zaključak bio bi izravno suprotan članku 23. Zakona o HBOR-u.

2.1. Tužitelj se nadalje poziva na Zakon o financijskom osiguranju ("Narodne novine", 76/07., 59/12.) kojim se uređuju pravila za osiguranje financijskih obveza instrumentima financijskog osiguranja u ugovorima koje sklapaju subjekti financijskog tržišta, te na Zakon o transparentnosti tokova javnih sredstava ("Narodne novine", 72/13., 47/14. – dalje: ZTTJS). Smatra kako je tuženik trebao uzeti u obzir jasne odredbe ZTTJS-a prema kojima čak i u slučaju financiranja poduzetnika javnim sredstvima ti poduzetnici imaju pravo na oznaku zaštite tajnosti traženih podataka. Iz istih očito proizlazi, da vezano uz raspolaganje javnim sredstvima od strane navedenih poduzetnika nema automatizma u dostavljanju tajnih podataka. Naglašava da se ZTTJS odnosi samo na pojedine poduzetnike, te samo njima određuje i može odrediti zaštitu tajnosti podataka, a kako krug poduzetnika koje HBOR kreditira prelazi krug poduzetnika iz ZTTJS-a, odnosno nije ograničen na određene (javne) poduzetnike iz ZTTJS, tim više onda i privatni poduzetnici (dakle, i oni u kojima država nema vlasništvo niti su poduzetnici s posebnim ovlastima) očito trebaju imati pravo na zaštitu podataka koji su bankovna tajna.

2.2. Tužitelj se nadalje poziva i na odredbe Zakona o zaštiti tajnosti podataka ("Narodne novine", 108/96.) i odredbe Zakona o zaštiti neobjavljenih informacija s

tržišnom vrijednosti ("Narodne novine", 30/18.). Smatra kako je potrebno uzeti u obzir i Zakon o autorskom pravu i srodnim pravima ("Narodne novine", 167/03., 79/07., 125/11., 80/11., 141/13., 127/14., 62/17., 96/18. – dalje: ZAPSP). U ovom konkretnom slučaju, omogućavanjem pristupa bazama podataka (kao jednom od srodnih prava autorskom pravu odnosno vrsti intelektualnog vlasništva) moglo bi se utjecati na veći broj ovlaštenja proizvođača baze podataka (u ovom slučaju HBOR-a), a primarno na isključivo pravo proizvođača baze podataka (HBOR-a) na reproduciranje, distribuiranje i stavljanje baze podataka na raspolaganje javnosti. Odnosno, kada bi se u ovom konkretnom slučaju tražene baze podataka učinile dostupnim sukladno Zakonu o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“ 25/13. i 85/15. – dalje: ZPPI), podnositelj zahtjeva kao primatelj te baze podataka-informacije- sukladno navedenom Zakonu ne bi bio dalje ograničen odredbama ZAPSP-a koje kontrolu reproduciranja, distribuiranja i stavljanja baze podataka na raspolaganje javnosti propisuju isključivo u korist proizvođača baze podataka. Ističe da je sukladno Pravilniku o zaštiti poslovne i bankovne tajne, dužan čuvati kao tajnu podatke koje je kao poslovnu tajnu saznao od drugih pravnih ili fizičkih osoba, kao i sve podatke, činjenice i okolnosti koje je saznao na osnovi pružanja usluga klijentima i u obavljanju poslova s pojedinačnim klijentom. Nadalje smatra da je tuženik trebao uzeti u obzir i Uredbu (EU) 2016/679 Europskog parlamenta i Vijeća od 27. travnja 2016. o zaštiti pojedinaca u vezi s obradom osobnih podataka i slobodnom kretanju takvih podataka, te stavljanju izvan snage Direktive 95/46 EZ (Opća uredba o zaštiti osobnih podataka) po kojoj bi, za zakonitost dostupnih podataka trebala postojati makar jedna osnova iz članka 6. navedene Uredbe, a koja osnova u konkretnom slučaju ne postoji.

2.3. Tužitelj nadalje naglašava da HBOR ne raspolaže javnim sredstvima u smislu članka 16. stavka 3. ZPPI-a, jer javnim sredstvima raspolaže RH prilikom uplate u temeljni kapital HBOR-a, te u slučajevima ako bi i kada RH doista isplatila sredstva za obveze HBOR-a. Ističe da uplaćena sredstva u temeljni kapital HBOR-a postaju imovina HBOR-a. Stoga, ponovno naglašava da uplate iz državnog proračuna čine samo manji dio imovine tužitelja, a u odnosu na HBOR sredstva stečena uplatom iz državnog proračuna, prestaju uplatom biti javna sredstva i postaju vlastita sredstva HBOR-a, pa zbog navedenog je nesporno kako raspolaganje HBOR-a nije raspolaganje iz članka 16. stavka 3. ZPPI-a, te stoga apelira da se presude Vrhovnog suda tumače na pravilan način. Nadalje, ističe da bi u slučaju postupanja po zahtjevu zainteresirane osobe, tužitelj očito povrijedio obvezu čuvanja bankovne/poslovne tajne koju ima u odnosu prema svojim klijentima, te bi se stvorila moguća odgovornost za naknadu štete. Naime, u slučaju postupanja po rješenju i dostavi podataka o klijentima postoji realna mogućnost isticanja brojnih tužbi korisnika kredita, a i drugih osoba, sve radi povrede tajnosti podataka, a s tim u vezi postoji mogućnost podnošenja brojnih zahtjeva za naknadu štete. Nastavno ističe da bi u slučaju nastanka materijalne štete, nastala i nematerijalna šteta u vidu gubljenja reputacije i ugleda u javnosti za tužitelja, ali i za RH koja je njezin osnivač i jamac. U prilog navedenom dostavlja i pravno mišljenje profesora s katedre za Trgovačko pravo i pravo društava P. fakulteta u Z., prof. dr. sc. H. M. i prof. dr. sc. N. T. od 30. listopada 2019. Nadalje navodi kako ZPPI u članku 23. stavku 5. točki 5. definira zlouporabu prava na pristup informacijama, te pojašnjava kako se tražene informacije odnose na razdoblje od 1992. do 31. prosinca 2018., da se traži velika količina podataka čija bi obrada i sistematizacija opteretila normalan rad i redovito

funkcioniranje tijela javne vlasti. Podnositelj je podnio ukupno sedam funkcionalno povezanih i opsežnih zahtjeva za pristupom informacijama, koji se odnose na dostavu istih ili istovrsnih informacija te se odnose na veliku količinu informacija pa je očito da u konkretnom slučaju dolazi do opterećenja rada i funkcioniranja tijela javne vlasti. Neminovno je, kako podnositelj predmetnim zahtjevom u kombinaciji sa ostalim zahtjevima za pristup informacijama dovodi do zlouporabe prava na pristup informacijama, te obezvrijeđuje cilj i svrhu korištenja instituta prava na pristup informacijama. Isto tako napominje kako institut zlouporabe prava na pristup informacijama predstavlja samostalan razlog za odbijanje zahtjeva za dostavom bilo kakvih podataka, koji valja primijeniti i u ovom konkretnom slučaju, a dosadašnju praksu ovoga Suda u pogledu zlouporabe prava na pristup informacijama smatra neujednačenom i pogrešnom, osim presude, poslovni broj: UsII-172/18-5 od 17. lipnja 2018. koju treba primijeniti i na ovaj postupak. Tužitelj ukazuje i na službeni stav Vlade RH iznesen 28. siječnja 2021. na konferenciji „ Digitalna transformacija i zaštita podataka u doba globalne pandemije“, te suprotno stajalištu tuženika, smatra da se radi o službenom stavu Vlade RH, da je upravo zaštita podataka poduzetnika, a ne njihovo otkrivanje u javnom interesu i da je to ključni faktor za opstanak poduzetnika na tržištu. U tom smislu ukazuje i na presudu, poslovni broj: UsII-129/29, koja je važna za promjenu sudske prakse u odnosu na dosadašnju primjenu članka 16. stavka 3. ZPPI-a. Tužitelj također upućuje na poslovanje Europske investicijske banke (EIB) određeno Ugovorom o funkcioniranju Europske unije (UFEU), prema kojem postoji zabrana otkrivanja zaštićenih podataka za EIB, kao financijske institucije, a osobito o poduzetnicima, njihovim poslovnim odnosima i troškovima za vrijeme trajanja tog odnosa, a ista obveza postoji i prema odredbi članka 157. stavka 2. ZOKI-a. Slijedom navedenog tužitelj predlaže ovom Sudu da preispita svoj stav u odnosu na tumačenje pojma javnih sredstava i javnog interesa, da usvoji tužbeni zahtjev i poništi rješenje tuženika. Tužitelj ujedno predlaže ovom Sudu da prekine ovaj spor te da se obrati Sudu EU s prethodnim pitanjem.

3. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi kako se Zakon o HBOR-u, a pogotovo ZOKI, ne može u konkretnom slučaju uzimati kao *lex specialis*, s obzirom da bi se pravno načelo *lex specialis derogat legi generali* moglo primijeniti jedino kada u mjerodavnim odredbama ZPPI-a, ne bi postojalo izuzeće koje se odnosi na postojanje bankovne tajne. S obzirom na to da navedeno izuzeće postoji u članku 15. stavku 2. točki 2. ZPPI-a, proizlazi kako ne postoji sukob između propisa niti sukob između pravnih načela jer navedeni Zakon uvažava postojanje mogućnosti ograničenja od pristupa koje je razrađeno ZOKI-em, uz obvezno provođenje testa razmjernosti i javnog interesa, ako se ne radi o raspolaganju javnim sredstvima. Tuženik ukazuje na presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: Uzpz 6/2016-7 od 17. listopada 2018., u kojoj je jasno dano do znanja da se Zakon o HBOR-u odnosno ZOKI ne može u konkretnom slučaju uzimati kao *lex specialis* u odnosu na ZPPI. Navodi kako ne postoji nikakva sumnja da tužitelj raspolaže javnim sredstvima odnosno da ne postoji pravna praznina u pogledu definicije "javna sredstva", s obzirom na to da tužitelj raspolaže proračunskim sredstvima koja su nedvojbeno javna sredstva. ZOKI, uređuje transparentnost financijskih odnosa između tijela javne vlasti u Republici Hrvatskoj i javnih poduzetnika odnosno poduzetnika s posebnim ovlastima. Dakle, istim se uređuje jedan segment javnih sredstava i to između određenih korisnika javnih sredstava, a ne sva javna sredstva i ne između svih korisnika javnih sredstava, stoga odredba iz navedenog zakona o

mogućnosti zaštite tajnosti podataka ni na koji način ne može utjecati na tumačenje odredbe članka 16. stavka 3. ZPPI-a, prvenstveno zbog svoje općenitosti, specifičnosti konteksta dostave određenih podataka Ministarstvu financija, ali i usklađivanja sa Direktivom u kojoj se spominje mogućnost čuvanja poslovne tajne. Tuženik smatra da je neosnovan pokušaj tužitelja da analogijom izjednači poziciju Europske investicijske banke (EIB-a) i tužitelja jer se radi o dvije potpuno drugačije institucije na koje se primjenjuju različiti propisi, drugim riječima, tužitelj predstavlja tijelo javne vlasti koje je obvezno primjenjivati odredbe ZPPI-a, i koje je u tom slučaju obvezno postupiti sukladno odredbi članka 16. stavka 3. ZPPI-a, odnosno članku 16. stavku 1., kada okolnost konkretnog slučaja na to upućuje pa je u tom smislu nepotrebno navođenja propisa koji se odnose na EIB. Navodi kako nije osnovan prijedlog tužitelja za prekidom spora, te upućuje na rješenje Suda EU, broj: C-90/18 od 6. rujna 2018. kojim je zahtjev za donošenje prethodne odluke proglašen nedopušten. Tuženik još jednom ukazuje na presudu Vrhovnog suda RH poslovni broj: U-zpz-6/2016-7 od 17. listopada 2018. kojom je navedeni sud odbio zahtjev za izvanredno preispitivanje zakonitosti pravomoćne presude Visokog upravnog suda poslovni broj: UsII-101/15-5 od 2. rujna 2015., te prihvatio stajalište da tužitelj raspolaže javnim sredstvima. Predlaže da se odbije tužbeni zahtjev.

4. Zainteresirana osoba, iako uredno pozvana, nije dostavila odgovor na tužbu.

5. Sud je sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16., 29/17. i 110/21. - dalje: ZUS) dostavio odgovor tuženika na tužbu tužitelju.

6. Tužitelj u očitovanju na odgovor tuženika u bitnom ističe kako tvrdnje tuženika nisu točne i utemeljene, te u cijelosti ostaje kod svih argumenata i detaljno obrazloženih navoda iz tužbe koji se odnose na pojam javnih sredstava i raspolaganje javnim sredstvima. Upućuje i na osnovanost prijedloga za prekidom spora te ujedno ukazuje i na presudu poslovni broj: UsII-129/20-9 smatrajući je važnom za promjenu sudske prakse u odnosu na dosadašnju primjenu članka 16. stavka 3. ZPPI-a. Ističe da se navedenom presudom po prvi put zauzima stav da je kod primjene članka 16. stavka 3. navedenog Zakona potrebno uzeti u obzir i moguće štetne posljedice koje mogu proizaći iz dostave podataka pa je istu svakako potrebno uzeti u obzir u svim budućim slučajevima, dakle i u ovom konkretnom slučaju. Predlaže ovom Sudu da usvoji tužbeni zahtjev i poništi rješenje tuženika, uz napomenu da ukoliko argumenti tužitelja nisu dostatni za donošenje presude, odredi i provede rasprava radi utvrđivanja spornih činjenica.

7. Sud je spor riješio bez rasprave na temelju odredbe članka 36. točke 4. ZUS-a jer je sporna pravna kvalifikacija utvrđenih činjenica pa nije bilo potrebno daljnje utvrđivanje činjeničnog stanja. Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja (članak 55. stavka 3. ZUS-a), ovaj Sud tužbeni zahtjev ocjenjuje neosnovanim.

8. U odnosu na opsežne prigovore tužitelja da ne raspolaže javnim sredstvima u smislu članka 16. stavka 3. ZPPI-a jer javnim sredstvima raspolaže Republika Hrvatska prilikom uplate u temeljni kapital HBOR-a, ističe se da je ovaj Sud u presudi, poslovni broj: UsII-101/15-5 od 2. rujna 2015. ocijenio neosnovanim takve prigovore tužitelja, a koje stajalište je potvrdio i Vrhovni sud Republike Hrvatske u presudi poslovni broj: U-zpz-6/2016 od 17. listopada 2018., ujedno navodeći i da se odredbe Zakona o HBOR-u i odredbe ZOKI-a, ne mogu uzimati kao *lex specialis* u odnosu na ZPPI. Dakle, i u ovom konkretnom slučaju, dolazi do primjene odredbe

članka 16. stavka 3. ZPPI-a, prema kojoj su informacije o raspolaganju javnim sredstvima dostupne javnosti i bez provođenja testa razmjernosti i javnog interesa, osim ako informacija predstavlja klasificirani podatak. Kako se u konkretnom slučaju ne radi o klasificiranim podacima, osnovano tuženik navodi da nema mjesta pozivanju na zakonska ograničenja iz članka 15. ZPPI-a. Dakle, suprotno navodima tužitelja, ne radi se o nikakvoj pravnoj praznini u pogledu javnih sredstava jer tužitelj raspolaže javnim sredstvima kako to i proizlazi iz odredbi Zakona o HBOR-u. Nadalje, neosnovano tužitelj navod da je ovaj Sud presudom, poslovni broj: UsII-129/20 od 15. listopada 2020. promijenio svoje stajalište u pogledu primjene članka 16. stavka 3. ZPPI-a. S obzirom da se u tom predmetu zahtjev odnosio na zvučni zapis sa sjednice Nadzornog odbora tužitelja, a ne na traženje korisnika kredita, osnovano tuženik u osporenom rješenju navodi da navedena presuda činjenično nije usporediva s ovim predmetom, a osim toga, tužitelju je još u presudi, poslovni broj: UsII-182/21-6 od 21. srpnja 2021. dostatno obrazloženo kako neosnovano upućuje na tu presudu i stajalište izraženo u toj presudi.

9. Iz podataka spisa predmeta proizlazi da je zainteresirana osoba 11. siječnja 2019. podnijela zahtjev za pristup informacijama, kojim je zatražila podatke o odobrenim kreditima i plasmanima te bankarske garancije za razdoblje od osnivanja HBOR-a 1992. do 31. prosinca 2018., koji zahtjev je odbijen temeljem članka 23. stavka 5. točke 2. u vezi s člankom 15. stavkom 2. točkama 2., 4. i 5. ZPPI-a odnosno zbog zaštite bankovne tajne i zaštite osobnih podataka i intelektualnog vlasništva te temeljem članka 23. stavka 5. ZPPI-a odnosno zbog zlouporabe prava na pristup informacijama.

10. Odlučujući u žalbenom postupku, tuženik je žalbu zainteresirane osobe ocijenio djelomično osnovanom, te joj je odobrio pristup Pregledu odobrenih kredita HBOR-a na dan 31. prosinca 2018. i Pregledu odobrenih garancija HBOR-a na dan 31. prosinca 2018., u preslikama, a koje informacije tužitelj posjeduje kao gotov dokument. Tuženik je iscrpno obrazložio, da se podatak o iznosu kredita i osobi kojoj je kredit dodijeljen smatra informacijom o raspolaganju javnim sredstvima u smislu članka 16. stavka 3. ZPPI-a, te da su takve informacije dostupne javnosti i bez provođenja testa razmjernosti i javnog interesa, pa se na njih ne može primijeniti zakonsko ograničenje iz članka 15. stavka 2. točke 2. i točke 4. ZPPI-a. Također je obrazložio, pozivom na stajališta iz presuda, primjerice, poslovni broj: UsII-167/19 od 16. svibnja 2019., UsII-191/19 od 12. rujna 2019. i UsII-298/19 od 23. rujna 2020., da se u slučaju traženja informacija o raspolaganju javnim sredstvima ne može razmatrati pitanje zlouporabe prava, koja praksa je i tužitelju poznata. Nadalje, nije sporno da je odredbom članka 15. stavka 2. točke 5. ZPPI-a, propisano da tijela javne vlasti mogu ograničiti pristup informacijama ako je informacija zaštićena propisima kojima se uređuje pravo intelektualnog vlasništva, osim u slučaju izričitog pisanog pristanka nositelja prava. Prema odredbi članka 5. ZAPSP-a, autorsko djelo je originalna intelektualna tvorevina iz književnog, znanstvenog ili umjetničkog područja koja ima individualni karakter, bez obzira na način i oblik izražavanja, vrstu, vrijednost ili namjenu, ako navedenim Zakonom nije drukčije određeno. Ovaj Sud prihvaća stajalište tuženika da se baza podataka o korisnicima kredita i iznosu kredita koju tužitelj posjeduje, a koja je poredana po abecedi, ne može u smislu navedene odredbe članka 5. ZAPSP-a, smatrati autorskim djelom kao originalnom intelektualnom tvorevinom, pa se u konkretnom slučaju ne može primijeniti niti zakonsko ograničenje iz odredbe članka 15. stavka 2. točke 5. ZPPI-a. Nadalje,

iako tužitelj tužbom posebno ne osporava zahtjevom zatražene bankarske garancije, valja istaknuti, da ovaj Sud prihvaća stajalište tuženika da se i u odnosu na njih treba primijeniti odredba članka 16. stavka 3. ZPPI-a. Tuženik se pozvao na članak 10. stavak 3. Zakona o HBOR-a, prema kojem tužitelj u okviru obavljanja djelatnosti iz stavka 2. navedenog članka, izdaje bankarska i druga jamstva i na članak 1039. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine, 35/05., 41/08., 78/15., 29/18.) prema kojem je bankarska garancija na poziv svaka pisana obveza na plaćanje, bez obzira kako je nazvana, kojom se banka obvezuje da će na pisani zahtjev korisnika isplatiti određeni iznos ako udovoljava uvjetima iz garancije, a stavkom 2. je propisano da je bankarska garancija samostalna obveza, neovisna o poslu u vezi kojeg je izdana pa i u slučaju da se taj posao u njoj spominje. Iz navedenog proizlazi da je obveza po bankarskoj garanciji samostalna obveza, prema kojoj tužitelj preuzima obvezu prema nalogodavatelju da će isplatiti određeni novčani iznos korisniku fizičkoj ili pravnoj osobi ako udovoljava uvjetima iz garancije, a prema obrascu zahtjeva za izdavanje garancije dostupnog na internetskim stranicama tužitelja, proizlazi da će se u slučaju odobrenja zahtjeva za izdavanjem garancije, podnositelju zahtjeva za informacijama dostaviti podatak koji se odnosi na naziv nalogodavca, iznos garancije i namjenu garancije pa osnovano tuženik ističe da i sam tužitelj smatra da navedene informacije predstavljaju informacije od javnog značaja. Ujedno valja istaknuti da je tuženik ocijenio neosnovanom žalbu zainteresirane osobe u preostalom dijelu, prihvaćajući obrazloženje tužitelja da ne posjeduje dokument koji bi sadržavao tražene informacije koje se odnose i na ranija razdoblja, tj. od osnivanja tužitelja pa se prigovori tužitelja u odnosu na takvo utvrđenje tuženika ocjenjuju bespredmetnim.

11. Slijedom navedenog proizlazi da se osporeno rješenje tuženika uz obrazloženje kakvo je njime dano ne može ocijeniti nezakonitim jer je prilikom odlučivanja o žalbi imao na umu navedene zakonske odredbe, stajališta ovoga Suda kao i Vrhovnog suda Republike Hrvatske te je odgovorio na sve navode žalbe čime je svoje rješenje dostatno i valjano obrazložio. Stoga se ni ostali prigovori tužitelja iz tužbe ne mogu ocijeniti osnovanim i od utjecaja na drukčije rješenje predmetne stvari.

12. U odnosu na prijedlog tužitelja za prekidom ovoga spora, valja istaknuti da se u ovom predmetu ne radi o bitno drukčijim činjeničnim odnosno pravnim okolnostima u odnosu na predmet kojim je Sudu EU podnesen zahtjev za prethodnu odluku, niti su nastupile neke nove okolnosti pa se ne nalazi potrebnim ponovno podnijeti taj zahtjev.

13. Slijedom navedenog, na temelju odredbe članka 57. stavka 1. ZUS-a odlučeno je kao u izreci.

U Zagrebu 12. siječnja 2022.

Predsjednica vijeća
Blanša Turić, v.r.